

„Ennél van jobb, de ez eddig csak olyan volt...” – írja Esterházy Péter. Valahogy így. Jó azt tudni, hogy mihez képest szövődik magyarázat, vagy bizonyíték. A hatvanat nehéz felülreprezentálni: nem lesz száz, de főleg nem kettő. És azzal az ember már nem, és ezzel az ember még nem, és főleg nem viccel, vagy viccelne. De addig az út, gondolom, minden nyúvel kikövezve. És a nyú persze bonyolultabb, és sokkal komplikáltabb, mint a kikövezés, és épp ezért szerintem az Irodalmi Szemle az elmúlt hatvan évében inkább találkozott, találkozhatott többet, és számottevőbben vele. Mármint nyúvel. Ej, mi a kő...

De aki megéri a hatvanat, az találkozzon is vele. Mert megérdemli. Aki eddig elér, az már az ötvenkedésen túl, és a hetvenkedésen innen élheti meg ezt. De az ünnep attól ünnep, ha ünneplik, vagy gondolnak rá, emlékeznek. Ez nem az ünnepe feladata. Semmiképp. Csak rögzíteni kell. Kimondani. Beírni, ahová épp adatik, adatott. Alkalmasint kínálkoznak beszámolók, elszámolások, pályázatok. Ilyenkor az ívet mindig felül kezdjük meg, enyhe félkör és hurok. Majd mellé az a tojásdad kör. Hatvan. Köszönjük, hogy leírhattuk.